

Ukryta historia werse tu czterdziestego — numer sześć

Jedenaście

Jeff Pippenger
2026-04-02

Podjmując badanie ukrytej historii, rozważymy zarówno wewnętrzną, jak i zewnętrzną linię prorocstwa, które są obecnie rozumiane jako zgodne z historią od czasu końca w wersecie czterdziestym aż po ustawę niedzielną z werse tu czterdziestego pierwszego. Wewnętrzna linia tej proroczej historii jest wyznaczona przez księgę Objawienia, rozdział jedenasty, werse tu jedenasty. Zewnętrzna linia jest wyznaczona przez księgę Daniela, rozdział jedenasty, werse tu jedenasty. Zewnętrzna linia Daniela 11 — werse tu 11 — weszła w historię w roku 2014, a wewnętrzna linia Objawienia 11 — werse tu 11 — weszła w historię 31 grudnia 2023 roku. Zewnętrzna linia przedstawia republikański róg bestii ziemi, a wewnętrzna linia przedstawia protestancki róg bestii ziemi.

Stany Zjednoczone

Księga Objawienia wskazuje jedno główne państwo jako przedmiot wydarzeń dni ostatecznych. Tym państwem jest bestia wychodząca z ziemi, która zmusza cały świat do oddawania czci papieskiej bestii wychodzącej z morza. Księga Objawienia wskazuje jedno główne państwo, jeden związek dziesięciu państw oraz jeden fałszywy kościół. Tym państwem są Stany Zjednoczone, ziemską bestia z trzynastego rozdziału; fałszywym kościołem jest morska bestia z trzynastego rozdziału; a biblijnym złowrogim związkiem dziesięciu królów jest Organizacja Narodów Zjednoczonych. Te trzy moce, przedstawione jako smok, bestia i fałszywy prorok w Objawieniu szesnastym, prowadzą świat do Armagedonu.

Każdy z nich zostaje zidentyfikowany w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, w wersecach od czterdziestego do czterdziestego piątego, gdzie podrobiony kościół dochodzi do swego kresu między morzami a chwalebnią świętą górą w wersecie czterdziestym piątym, co pod względem geograficznym odpowiada Armagedonowi z Apokalipsy. Werse tu czterdziesty rozpoczyna się w roku 1798, kiedy bestia z morza, to jest podrobiony kościół, otrzymała śmiertelną ranę, a fragment ten kończy się wraz z tą wskrzeszoną bestią z morza, która jest nierządnicą z siedemnastego rozdziału Apokalipsy, umierającą po raz drugi, zamykając tym samym ten fragment dokładnie tam, gdzie się on rozpoczął. Głównym narodem zarówno w księdze Apokalipsy, jak i w Księdze Daniela, są Stany Zjednoczone, bestia z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy, rozdziału buntu. Bestia z ziemi jest również fałszywym prorokiem w szesnastym rozdziale Apokalipsy, a w wersecie czterdziestym jedenastego rozdziału Księgi Daniela jest to rydwany, okręty i jeźdźcy.

Półprawdy nie są żadną prawdą

Narodem, który w dniach ostatecznych stanowi przedmiot zarówno Księgi Daniela, jak i Apokalipsy, są Stany Zjednoczone, a rozdział jedenasty Księgi Daniela rozpoczyna się od wyraźnego wskazania ostatniego prezydenta tego narodu. Ta prawda jest ustalonym faktem biblijnym, który laodycejscy adwentyści dnia siódmego odrzucają, kryjąc się za półprawdą. Półprawda, za którą kryją się w tej kwestii, polega na tym, że zgadzają się, iż to Stany Zjednoczone są zarówno bestią ziemską z trzynastego rozdziału Apokalipsy, jak i fałszywym prorokiem z rozdziału szesnastego; mimo to odmawiają uznania, że Donald Trump jest jednym z głównych przedmiotów proroctwa biblijnego w dniach ostatecznych. Bóg nigdy się nie zmienia, a gdy działał wobec Egiptu, faraon był głównym przedmiotem historii proroczej; następnie, w odniesieniu do Babilonu, wymienieni są Nabuchodonozor i Belszassar. Cyrus został wymieniony. Dariusz został wymieniony. Biblia wyraźnie wskazuje ostatniego władcę bestii ziemskiej i nie jest to wzmianka mimochodem. Adwentyzm wie, kim są Stany Zjednoczone w proroctwach czasu końca, lecz nie potrafi dostrzec, że Bóg w każdym proroczym scenariuszu zwraca się zarówno do narodu, jak i do jego przywódcy, a wszystkie te wcześniejsze święte historie ilustrują dni ostateczne.

Trąba w Ostatecznej Wizji

Donald Trump jest pierwszym podmiotem w końcowej wizji Daniela, która stanowi punkt kulminacyjny wszystkich wizji proroczych — nie tylko w księdze Daniela, lecz w całej Biblii.

Tematem ostatniej wizji proroczej historii w Słowie Bożym jest Donald Trump. Jest on symbolem, który identyfikuje ślady zewnętrznego prorokowania czasu końca dotyczącego ukrytej historii wersetu czterdziestego. Jest on także ogniwnem, które identyfikuje i ustanawia wewnętrzną linię stu czterdziestu czterech tysięcy. Sto czterdzieści cztery tysiące stanowi protestancki róg na bestii wychodzącej z ziemi z 13. rozdziału Apokalipsy, a Donald Trump reprezentuje republikański róg tej samej bestii. Bestią jest Konstytucja Stanów Zjednoczonych, przedstawiona przez konstytucyjny rząd republikański, który początkowo ustanowił rozdział między dwoma rogami, lecz ostatecznie jednoczy te rogi w obraz papieskiej bestii morskiej.

Siostra White wielokrotnie zestawia złoty posąg z trzeciego rozdziału Księgi Daniela z ustawą niedzielną dni ostatecznych; zatem kogo reprezentuje Nabuchodonozor? Adwentyzm poinformuje cię, że są to Stany Zjednoczone, bestia z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy, co jest równoznaczne z utożsamieniem, że to Babilon wrzucił Szadraka, Mészaka i Abed-Nega do ognia. To Nabuchodonozora Biblia wskazuje jako tego, który był odpowiedzialny w czasie ustawy niedzielnej, więc kim jest Nabuchodonozor, jeśli nie prezydent rządzący w chwili, gdy nadejdzie mająca wkrótce przyjść ustawa niedzielna?

Trzy

Ostatnia wizja Daniela, która jest wizją nad rzeką Hiddekel, została podzielona na trzy rozdziały, z których każdy odpowiada cechom trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy. Trzy te rozdziały przedstawiają pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, lecz zarazem przedstawiają także ostatnie poselstwo Daniela. Jego pierwsze poselstwo z rozdziału pierwszego również przedstawia trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy, a tym samym pieczęć Alfy i Omegi zostaje

położona na rozdziale pierwszym oraz na wizji nad rzeką Hiddekel.

Ostatnia wizja Daniela jest osadzona na strukturze hebrajskiego słowa „prawda”, które składa się z pierwszej, trzynastej oraz ostatniej, dwudziestej drugiej litery alfabetu hebrajskiego. Rozdział dziesiąty ukazuje Daniela jako studenta prorocstwa, który dwudziestego drugiego dnia zostaje przemieniony z Laodycejczyka w Filadelfijczyka. Daniel zostaje następnie uzdolniony do zrozumienia odpieczętowanego wzrostu poznania, przedstawionego w rozdziale dwunastym. Pierwszy i ostatni rozdział wizji ukazują Daniela jako symbol stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy są prawdziwymi studentami prorocstwa.

„Niezależnie od tego, jak wielki może być intelektualny postęp człowieka, niech ani przez chwilę nie myśli, że nie ma potrzeby dogłębnego i nieustannego badania Pisma dla uzyskania większego światła. Jako lud jesteśmy powołani, każdy z osobna, aby być studentami prorocstw.” Testimonies, tom 5, s. 708.

Rozdział pierwszy wskazuje na te same prawdy co wizja nad rzeką Hiddekel, a pierwszy rozdział wizji nad rzeką Hiddekel wskazuje na tę samą prawdę co jej rozdział trzeci i ostatni. Księga Daniela nosi podpis Alfę i Omegi, albowiem rozdział pierwszy ukazuje trzyetapowy proces próby wiecznej ewangelii, i to samo czyni rozdział dwunasty. Następnie, w obrębie trzech rozdziałów składających się na końcową wizję Daniela, pierwszy rozdział jest alfą, a trzeci rozdział jest omegą. Jest to zgodne z pierwszą próbą Daniela dotyczącą tego, jaki pokarm ma spożywać, oraz z jego trzecią i ostatnią próbą, gdy po upływie trzech lat został osądzony przez Nabuchodonozora. Próba-alfa z pierwszego rozdziału Daniela dotyczyła metodologii studium Biblii, przedstawionej przez spożywanie albo babilońskiego pokarmu, albo pokarmu jarskiego.

Wierność Daniela metodologii „wiersz po wierszu” sprawiła, że uznano go za takiego, iż „we wszelkiej sprawie mądrości i rozumu, o którą pytał ich król, znajdował ich dziesięć razy lepszymi niż wszyscy czarownicy i astrologowie, którzy byli w całym jego królestwie”. W rozdziale dwunastym, będącym omegą, to mądrzy rozumieją wszelkie sprawy mądrości, które się pomnażają, gdy prorocze Słowo zostaje odpieczętowane. Rozdział dwunasty jest omegą wobec rozdziału pierwszego, a także omegą wobec rozdziału dziesiątego, alfy widzenia nad Hiddekelem. W tym alfowym rozdziale dziesiątym Daniel osiąga duchowe doświadczenie, odpowiadające temu, jak mądrzy osiągają doświadczenie intelektualne w rozdziale dwunastym. Rozdział pierwszy podkreśla, że to metodologia studium biblijnego pozwala badaczowi prorocstw dojść do ugruntowania w prawdzie zarówno duchowo, jak i intelektualnie, aby mógł zostać zapieczętowany.

Przedstawiając prawdziwych badaczy prorocstw w dniach ostatecznych, Daniel i trzej godni mężowie są mądrymi, którzy nie tylko rozumieją wzrost poznania odpieczętowany w czasie końca w roku 1989, lecz także rozumieją wzrost poznania z 11 września. Ostatecznie rozumieją oni odpieczętowany wzrost poznania z 31 grudnia 2023 roku.

W swym dążeniu do proroczego światła Bożego zostają przemienieni z laodycejskiego ruchu Adwentystów Dnia Siódmego — stu czterdziestu czterech tysięcy — w filadelfijski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy. Gdy następuje ta przemiana, zostają oddzieleni od tych, którzy

uciekli od wizji zwierciadła.

Poselstwo ludzkiego buntu

Rozdziały dziesiąty i dwunasty odnoszą się do stu czterdziestu czterech tysięcy, gdyż stanowią pierwszy i trzeci krok w strukturze prawdy. Gdy już zostaną uzdolnieni przez wewnętrzne doświadczenie wizji zwierciadła z rozdziału dziesiątego, a zarazem oświeceni odpieczętowanym zrozumieniem Daniela 12, mają głosić poselstwo ludzkiego buntu. Poselstwo ludzkiego buntu jest przedstawione przez księgi Daniela i Objawienia, a poselstwo buntu zostaje osadzone w proroczej strukturze królestw prorocstwa biblijnego ukazanych w Księdze Daniela. Prorocza symbolika świadectwa o ludzkim buncie w księdze Daniela znajduje swe pełne przedstawienie w rozdziale jedenastym. Rozdział jedenasty jest historią rozpoczynającą się przy końcu Babilonu i początku Medów i Persów. Rozpoczyna się więc od śmiertelnej rany Babilonu, która jest typem śmiertelnej rany papieżstwa w roku 1798. Gdy śmiertelna rana papieżstwa zostanie uleczona przez mające wkrótce nadejść prawo niedzielne, stanie się ono głową potrójnego związku smoka, bestii i fałszywego proroka. Wówczas jest ona kobietą jadącą na bestii z Objawienia siedemnastego, a na czole tej kobiety jest napisane: Wielki Babilon. Przy mającym wkrótce nadejść prawie niedzielnym śmiertelna rana zarówno Babilonu, jak i papieżstwa zostaje uleczona.

Ludzkie odstępstwo, ukazane od czasów Babilonu aż po koniec świata, stanowi ramy księgi Daniela, a rozdział jedenasty jest zewnętrznym proroczym przesłaniem, które opisuje to odstępstwo dni ostatecznych. To świadectwo odstępstwa zawarte w rozdziale jedenastym odpowiada i mieści się w obrębie ostatnich sześciu wersetów tego rozdziału. Ostatnie sześć wersetów stanowi przesłanie ludzkiego odstępstwa, a te ostatnie sześć wersetów jest ukazane wraz z ukrytą historią wersetu czterdziestego i w jej obrębie. W ten sposób księga Daniela zostaje sprowadzona do jednego rozdziału, który z kolei zostaje sprowadzony do sześciu wersetów tego właśnie rozdziału, a ten z kolei zostaje sprowadzony do ukrytej historii ostatniej połowy jednego wersetu.

Rozdział jedenasty przedstawia trzynastą literę, którą poprzedza pierwsza, a po której następuje ostatnia litera alfabetu hebrajskiego, przy czym pierwsza i ostatnia są zawsze te same. Pierwszy rozdział ukazuje oddzielenie mądrych od głupich przy widzeniu zwierciadła, a ostatni rozdział ukazuje oddzielenie mądrych od głupich przy odpieczętowaniu. Natchnienie poucza nas, że zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy jest „ugruntowaniem w prawdzie, zarówno pod względem intelektualnym, jak i duchowym”. Rozdział dziesiąty ukazuje zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy od strony duchowej, a rozdział dwunasty ukazuje stronę intelektualną. Rozdział dziesiąty przedstawia trzy dotknięcia i trzy interakcje z istotami niebiańskimi. Rozdział dwunasty ukazuje trzystopniowe oczyszczenie mądrych, dokonujące się przez wzrost intelektualnej prawdy proroczej jako „oczyszczeni, wybieleni i wypróbowani”. Tak jak rozdział dziesiąty zawiera dwa symbole trójki, z trzema dotknięciami i trzema spotkaniami z istotami niebiańskimi, tak rozdział dwunasty zawiera trzystopniowy proces próby, jak również trzy prorocstwa czasowe.

Trzy niebiańskie spotkania z dziesiątego rozdziału noszą pieczęć prawdy, gdyż pierwszą i ostatnią niebiańską istotą, która weszła w kontakt z Danielem, był anioł Gabriel, a środkową istotą był Michał. Trzej aniołowie, lecz Chrystus był aniołem w drugim etapie. Te trzy dotknięcia przedstawiają postępujące, trzystopniowe umocnienie Daniela. W tym fragmencie Daniel trzykrotnie wskazuje na wizję zwierciadlaną, a czyniąc to, umieszcza te trzy wizje zwierciadlane pośród siedmiu odniesień do wizji mareh w dziesiątym rozdziale. Dwukrotnie hebrajskie słowo mareh zostało oddane jako „wygląd”, a dwukrotnie jako „wizja”, i jeszcze trzykrotnie zostało przetłumaczone jako „wizja”. Te „trzy inne razy” nie odnoszą się do mareh; są one żeńską formą wyrażenia mareh, którą jest marah. Dziesiąty rozdział zawiera trzy dotknięcia postępującego umocnienia, trzy niebiańskie spotkania noszące pieczęć prawdy oraz trzy wizje zwierciadlane, stanowiące część siedmiu odniesień do ukazania się Chrystusa.

Wygląd

Dwa przypadki, w których mareh zostało przetłumaczone jako appearance, odpowiadają dwóm przypadkom, w których zostało przetłumaczone jako vision. Razem wskazują one na Chrystusa jako symbol, który ukazuje się jako drogowskaz w proroczej historii. W dziesiątym rozdziale Apokalipsy anioł zstępuje i stawia jedną stopę na lądzie, a drugą na morzu. Siostra White informuje nas, że ów anioł był „nikim innym jak samym Jezusem Chrystusem”. Anioł z dziesiątego rozdziału Apokalipsy jest „objawieniem się” Chrystusa w proroczej historii. Ukazuje się On w trzynastym wersecie ósmego rozdziału Księgi Daniela jako Palmoni, a od piątego rozdziału Apokalipsy dalej ukazuje się jako Lew z pokolenia Judy. Daniel przedstawia tych z dni ostatecznych, którzy podążają za proroczymi objawieniami się Chrystusa, dokądkolwiek by poszedł. Jeżeli wiernie tak czynią, zostają doprowadzeni do wizji zwierciadła, przed którą niewierni uciekają.

Towarzyszące trzystopniowemu oczyszczeniu z dwunastego rozdziału, opartemu na zrozumieniu wiedzy, która wzrasta, gdy prococtwo zostaje odpieczętowane, są trzy „prococtwa czasowe”, które przedstawiają trzy odrębne wypełnienia dla każdego z trzech wersetów. Tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat z wersetu siódmego, tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt lat z wersetu jedenastego oraz tysiąc trzysta trzydzieści pięć lat z wersetu dwunastego wskazują trzy wersety, z których każdy zawiera prococtwo czasowe, które wypełniło się w historii, a następnie zostało rozpoznane przez millerytów jako historyczne potwierdzenie poselstwa, które głosili. Przepowiednia zawarta w wersecie, historyczne wypełnienie oraz milleryckie zastosowanie tej historii świadczą o wypełnieniu tych trzech prococtw w dniach ostatecznych. Lecz zastosowanie czasu przez millerytów nie jest już ważne, dlatego odniesienia czasowe w tych wersetach należy stosować jako symbole, a nie jako czas. Symbolika zostaje ustanowiona w tych wersetach przez zastosowanie samego wersetu, wypełnienia wersetu w historii oraz milleryckiego przedstawienia poselstwa.

Chronologia ludzkiego buntu w rozdziale jedenastym jest utkana z lig, traktatów i przymierzy. Ludzkie przymierza, ukazane w historii rozdziału jedenastego, zostały przeciwstawione przymierzu Bożemu.

„W ostatnich dniach historii tej ziemi przymierze Boga z Jego ludem zachowującym Jego przykazania ma zostać odnowione.” Review and Herald, 26 lutego 1914.

Rzym ustanawia całą wizję, a gdy papieski Rzym zostaje po raz pierwszy wspomniany w rozdziale jedenastym, zostaje określony jako „ci, którzy porzucają święte przymierze”. Wewnętrzna linia w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, która jest zarazem wewnętrzną linią w ukrytej historii czterdziestego wersetu, przedstawia tych, którzy w dniach ostatecznych wchodzi w przymierze z Bogiem, natomiast linia zewnętrzna wskazuje tych, którzy to właśnie przymierze porzucają. Ukazując klasę tych, którzy nie odniosą korzyści ze wzrostu poznania w dniach ostatecznych, ich zewnętrzna historia zostaje wpleciona w proroczą nić złamanych ludzkich traktatów.

W wewnętrzną linię stu czterdziestu czterech tysięcy wplecionych jest wiele symboli i obrazów przymiernej relacji Boga z Jego ostatekowym ludem dni ostatecznych. Symbol liczby „jedenaście” jest jedną z tych prawd, a fakt, że jedenasty werset rozdziału jedenastego określa zewnętrzną i wewnętrzną wizję dni ostatecznych, zostaje uwydatniony przez to, że Izajasz w rozdziale jedenastym, wersecie jedenastym, wskazuje cel i dzieło przymiernej ludu Boga w dniach ostatecznych.

I stanie się w owym dniu, że Pan po raz drugi wyciągnie swą rękę, aby odzyskać resztkę swego ludu, która pozostanie, z Asyrii i z Egiptu, i z Patros, i z Kusz, i z Elamu, i z Szinearu, i z Hamatu, i z wysp morskich. Izajasz 11:11.

Rozproszenie

W dniach ostatecznych ostatka ludu Bożego dozna podwójnego rozproszenia, wymagającego zgromadzenia. Werset siódmy dwunastego rozdziału Księgi Daniela wskazuje na rozproszenie ludu Bożego w dniach ostatecznych, przedstawiając tym samym tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni jako symbol rozproszenia.

I słyszałem męża odzianego w lniane szaty, który był nad wodami rzeki; a gdy podniósł swoją prawą rękę i swoją lewą rękę ku niebu, przysiągł na Tego, który żyje na wieki, że będzie to trwać przez czas, czasy i połowę czasu; a gdy dopełni rozproszenia mocy świętego ludu, wtedy wszystkie te rzeczy się dokonają. Daniela 12:7.

Dwaj świadkowie zostali rozproszeni w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia po tym, jak złożyli swoje świadectwo.

A gdy dopełnią swego świadectwa, bestia, która wychodzi z otchłani, stoczy z nimi wojnę, zwycięży ich i zabije. A ich martwe ciała będą leżeć na ulicy wielkiego miasta, które duchowo nazywa się Sodomą i Egiptem, gdzie też został ukrzyżowany nasz Pan. I ludzie z ludów i pokoleń, i języków, i narodów będą patrzeć na ich martwe ciała przez trzy dni i pół, i nie pozwolą złożyć ich martwych ciał do grobu. A mieszkańcy ziemi będą się z nich radować i weselić, i będą posyłać dary jedni drugim, ponieważ ci dwaj prorocy dręczyli mieszkańców ziemi. Objawienie 11:7–10.

W następnym wersecie, wersecie jedenastym, dwaj świadkowie zostają wzbudzeni z ich śmierci na ulicy Sodomy i Egiptu. Tę samą śmierć Ezechiel przedstawia jako dolinę rozproszonych,

martwych, suchych kości. Dwaj świadkowie reprezentują republikański i protestancki róg, które zostały zabite w 2020 roku. Protestancki róg umarł wskutek swego fałszywego przewidywania dotyczącego 18 lipca 2020 roku, a republikański róg umarł na skutek skradzionych wyborów w 2020 roku. Izajasz wskazuje, że gdy świadkowie zostają wzbudzeni, co określa jako zgromadzenie po raz drugi, ci świadkowie stają się sztandarem, który gromadzi robotników jedenastej godziny.

I stanie się w owym dniu, że korzeń Jessego stanie jako chorągiew dla ludów; do niego poganie zwracać się będą, a miejsce jego odpocznienia będzie chwalebne. I stanie się w owym dniu, że Pan po raz wtóry wyciągnie swą rękę, aby odzyskać ostatek swego ludu, który pozostanie, z Asyrii i z Egiptu, i z Patros, i z Kusz, i z Elamu, i z Szinear, i z Chamatu, i z wysp morskich. I podniesie chorągiew dla narodów, i zgromadzi wygnanych Izraela, i zbierze rozproszonych z Judy z czterech krańców ziemi. Izajasza 11:10–12.

Gdy Pan po raz drugi wyciąga swą rękę, aby zgromadzić, gromadzi „wygnańców Izraela”. „Wygnańcy Izraela” stają się sztandarem dla pogan, i z tego powodu muszą zostać wygnani, zanim zostaną zgromadzeni. Zostali wygnani do doliny suchych kości Ezechiela i raz zabici, leżeli na ulicy tam, gdzie także nasz Pan został ukrzyżowany, podczas gdy druga klasa się radowała.

Słuchajcie słowa Pana, wy, którzy drżycie przed Jego słowem; wasi bracia, którzy was nienawidzą, którzy was wyłączają z powodu mego imienia, mówią: Niech Pan będzie uwielbiony! Lecz On ukaże się ku waszej radości, a oni będą zawstydzeni. Izajasza 66:5.

Ci, którzy drżą przed Słowem Bożym, są wyrzucani przez swoich braci, którzy ich nienawidzili. Jeremiasz wskazuje, co dzieje się z braćmi, którzy nienawidzili sztandaru.

Przeto tak mówi Pan: Oto sprowadzę na nich nieszczęście, z którego nie będą mogli ująć; a choć będą wołać do Mnie, nie wysłucham ich. Jeremiasza 11,11.

Kontekstem jedenastego wersetu jest przymierze Boże, a wszyscy prorocy odnoszą się do dni ostatecznych, toteż przymierzem, o którym tu mowa, jest odnowienie przymierza ze stu czterdziestoma czterema tysiącami.

Słowo, które doszło Jeremiasza od Pana, mówiące: Słuchajcie słów tego przymierza i mówcie do mężów Judy oraz do mieszkańców Jeruzalemu; i powiedz im: Tak mówi Pan, Bóg Izraela: Przeklęty mąż, który nie słucha słów tego przymierza, które nakazałem waszym ojcom w dniu, gdy wyprowadziłem ich z ziemi egipskiej, z pieca żelaznego, mówiąc: Słuchajcie mego głosu i czyńcie to wszystko, co wam nakazuję; a będziecie moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem; abym wypełnił przysięgę, którą złożyłem waszym ojcom, że dam im ziemię opływającą w mleko i miód, jak to jest dziś. Wtedy odpowiedziałem i rzekłem: Amen, Panie.

Wtedy PAN rzekł do mnie: Głoś wszystkie te słowa w miastach Judy i na ulicach Jeruzalemu, mówiąc: Słuchajcie słów tego przymierza i wypełniajcie je. Gdyż usilnie napominałem waszych ojców od dnia, w którym wyprowadziłem ich z ziemi egipskiej, aż po dzień dzisiejszy, od wczesnego ranka napominając i mówiąc: Słuchajcie mego głosu. Lecz oni nie usłuchali ani nie nakłonili swego ucha, lecz każdy postępował według zamysłów swego złego serca; dlatego sprowadzę na nich wszystkie słowa tego przymierza, które nakazałem im wypełniać, lecz oni ich nie wypełnili.

I rzekł Pan do mnie: Spisek wykryto między mężami Judy i między mieszkańcami Jeruzalemu. Zawrócili do nieprawości swoich praocjów, którzy nie chcieli słuchać moich słów; i poszli za innymi bogami, aby im służyć; dom Izraela i dom Judy złamali moje przymierze, które zawarłem z ich ojcami. Dlatego tak mówi Pan: Oto sprowadzę na nich nieszczęście, którego nie będą mogli uniknąć; a choć będą wołać do mnie, nie wysłucham ich. Jeremiasza 11:1–11.

Temat sądu nad laodycejskim adwentyzmem dnia siódmego, który Jeremiasz wskazuje, zostaje powtórzony przez Ezechiela w rozdziale jedenastym, wersecie jedenastym.

To miasto nie będzie wam kotłem ani wy nie będziecie mięsem w jego wnętrzu; lecz będę was sądził na granicy Izraela. Ezechiela 11:11.

Natchnienie bezpośrednio utożsamia opieczętowanie z dziewiątego rozdziału Księgi Ezechiela z tym samym opieczętowaniem stu czterdziestu czterech tysięcy w siódmym rozdziale Apokalipsy. Werset jedenasty rozdziału jedenastego jest po prostu dalszym ciągiem biegnącej narracji Ezechiela o sądzie nad Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego, który Siostra White utożsamia z Jerozolimą z dziewiątego rozdziału Księgi Ezechiela. Ci, którzy nie otrzymali pieczęci, zostają osądzeni i zniszczeni w widzeniu obejmującym rozdziały od dziewiątego do jedenastego.

Wizja 9/11 w Ezechielu ukazuje niewiernych jako wyprowadzanych poza Jerozolimę, aby zostali osądzeni, wskazując tym samym na ostateczne oddzielenie tych, którzy wyznają, że są końcowym Kościołem przedstawionym w księdze Objawienia. Symbol „jedenaście, jedenaście” jest symbolem przymierza, w które sto czterdzieści cztery tysiące wchodzi z Bogiem. Po zsumowaniu liczby te dają dwadzieścia dwa, co stanowi jedną dziesiątą z dwustu dwudziestu, jednego z symboli połączenia Boskości z człowieczeństwem.

Dwieście dwadzieścia lat między rokiem 677 a 457 przed Chr. łączy prorocstwo Daniela o dwóch tysiącach trzystu dniach z Mojżeszowym prorocstwem czasowym o siedmiu czasach. Wiele można rozpoznać w tych dwustu dwudziestu latach jako symbol dzieła pojednania, które rozpoczęło się, gdy oba te prorocstwa zeszyły się razem w roku 1844. Wiele można przedstawić z tego, co jest symbolicznie wyrażone przez liczbę dwadzieścia dwa jako dziesięcinę z liczby dwieście dwadzieścia, podobnie jak ma to miejsce w przypadku liczby jedenaście. To, co pragnę tutaj ukazać, to związek między jedenaście a dwadzieścia dwa.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.